

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 439/2020
16.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., које заступа Ненад Вукадиновић адвокат из ..., против тужене Општине Бачки Петровац, коју заступа Правобранилаштво општине Бачки Петровац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље АА, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 5584/2017 од 25.09.2019. године, у седници већа одржаној 16.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље АА, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 5584/2017 од 25.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље АА, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 5584/2017 од 25.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3230/2017 од 18.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена Општина Бачки Петровац да тужилци АА на име враћања главница незаконитих новчаних обустава самодоприноса у периоду од 01.01.2010. године до 31.12.2014. године, исплати износ од 118.847,62 динара, са законском затезном каматом од 03.05.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражена разлика преко досуђеног до траженог износа од 138.447,62 динара, као и у делу којим су тужиоци тражили да се обавеже тужена да на име враћања укупних главница незаконитих новчаних обустава самодропиноса у периоду од 01.01.2010. године до 31.12.2014. године, тужиоцу ББ, исплати износ од 13.163,00 динара и тужилци ВВ износ од 9.779,00 динара, са законском затезном каматом од 03.05.2017. године, до исплате, као и да се обавеже тужена да сваком од тужилаца на наведене износе главнице обуставе, исплати законску затезну камату и то АА у износу од 115.444,61 динара, ББ у износу од 10.025,38 динара и ВВ износ од 7.420,48 динара, као и да се обавеже тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка са каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одређено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 5584/2017 од 25.09.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужилаца и преиначена првостепена

пресуда у одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиљи АА на име враћања укупних главница незаконитих новчаних обустава самодорпиноса у периоду од 01.01.2010. године до 31.12.2014. године, поред досуђеног износа од 118.847,62 динара, исплати износ од још 19.600,00 динара (укупно 138.447,62 динара), са законском затезном каматом од 03.05.2017. године до исплате; тужиоцу ББ, на име враћања укупних главница незаконитих новчаних обустава самодоприноса у периоду од 01.01.2010. године до 31.12.2014. године, исплати износ од 13.163,00 динара, са законском затезном каматом од 03.05.2017. године до исплате и тужиљи ВВ, на име враћања укупних главница незаконитих новчаних обустава самодоприноса у периоду од 01.01.2010. године до 31.12.2014. године, исплати износ од 9.779,00 динара, са законском затезном каматом од 03.05.2017. године до исплате; као и да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 86.400,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Жалба је одбијена као неоснована у преосталом, делу и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 38.021,04 динара.

Против правноснажне пресуде у одбијајућем делу о камати, тужиља АА је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, позивајући се на члан 404. став 1. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиља АА, као изузетно дозвољеној.

Ревизија се односи на правноснажно одбијени део захтева о камати као споредном потраживању у односу на досуђени повраћај износа наплаћеног самодоприноса. Ревизијски суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, пресуде нижестепених судова са разлозима на којима су засноване, Одлуку Уставног суда Републике Србије Iуо-93/2011 од 21.03.2013.године (објављену у „Службеном гласнику РС“, бр.39/2013 дана 30.04.2013.године), као и садржину ревизије, па је нашао да одбијајућом одлуком о делу споредног потраживања није одступљено од судске праксе и да потребе нема да се по ревизији тужиље разматра питање камате као да је оно правно питање од општег интереса или у интересу равноправности грађана, те ни да се о томе даје ново тумачење права.

Ревизијски суд је у виду имао да наведена одлука Уставног суда, у смислу одредаба члана 62. у вези члана 5. Закона о Уставном суду, има правно дејство од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а да Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом и законом, као и да су правно засновани разлози другостепеног

суда у побијаној пресуди код оцене да услова нема да се камата досуди за период који претходи поднетом захтеву за враћање наплаћеног износа самодоприноса, применом члана 214. Закона о облигационим односима.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају услова нема за примену института изузетне дозвољености ревизије и одлучио је као у ставу првом изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизија је изјављена против одлуке о одбијању захтева за камату до утужења, у спору мале вредности (члан 468. став 1 ЗПП).

Према члану 28. ЗПП, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

Према изнетом, право на ревизију се у смислу одредбе члана 28. Закона о парничном поступку, оцењује са становишта главног потраживања, а не споредних потраживања, међу која спада и камата. Појединачни захтеви обичних супарничара се не сабирају. Главно потраживање подносиоца ревизије не прелази динарску противвредност 3000 евра на дан подношења тужбе. У спору мале вредности нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, а не и у споровима у којима је посебном одредбом Закона о парничном поступку или посебним законом, одређено да ревизија у тој врсти спорова није дозвољена. Чланом 476. став 6. ЗПП је прописано да у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Ревизија изјављена против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о споредном тражењу, које не чини главно потраживање, је недозвољена у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић